

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

Še to. Vsaj enkrat na dan mi rečejo doma ali v šoli:

»Tinček, ti se razumeš na računanje kakor zajec na bobeni!«

To pa je bilo Kratkorepcu preveč.

Bliskovito je dvignil nogo in z vso močjo udaril ob tla.

Tedaj je nastal v razredu šum in hrup.

»Zdaj pa pogumi!« je vzkliknil Koder in se junaško postavil pred Kratkorepca, da ga ubrani vsega hudega.

Ni trajalo dolgo in že so ju iztaknili. Koder se je besno zaganjal v otroke, lajal nanje, enega celo ugriznil, toda naposled ga je učitelj zgrabil za vrat in potegnil iz skrivališča. Kratkorepec se je v smrtnem strahu stisnil v kot; ko pa je seglo proti njemu nekaj rok, je skočil iz skrivališča. Toda otroci so urno planili za njim in ga ujeli.

Prav tedaj je učitelj odvedel Kodra, ki se je komaj še utegnil poslednjič ozreti nanj in mu vzkliknil v slovo:

»Ne obupaj, prijatelj! Če bo le mogoče, te bom rešil!«

Še tisto uro je prinesel učitelj od nekod velik zaboj, ga postavil v kot k oknu in vtaknil vanj preplašenega Kratkorepca. Ta je sprva silil iz zabo-

ja; ko so mu pa otroci dali kruha, se je nekoliko umiril. Posebno pa, ko je zaslišal učitelja, ki je dejal otrokom:

»Vidiš, Tinček, pa le ni zajec najplašljivejša žival, sicer si ne bi upal k vam, največjim razgrajacem v naši domovini! Otroci, ta kunec bo ostal tako dolgo pri nas, dokler se ne bo oglašil njegov lastnik! Ta čas boste lepo skrbeli zanj!«

Ker se mu je v šoli dobro godilo, se je Kratkorepec kmalu vdal v svojo usodo in pričel z zanimanjem prisluškovati temu, kar se je dogajalo okoli njega.

Zvedel je najzanimivejše stvari. Mnogočesa seveda ni razumel; najteže se mu je zdelo računanje, najmanj pa je bil vesel petja. Včasih je bilo tudi prav zabavno, če je ta ali oni povedal kaj neumnega, da so se morali smejati. Ob takih prilikah je učitelj pokazal na Kratkorepca in dejal: »To bi še naš

zajček znal!« In Kratkorepec je modro pokimal z glavo. Pogosto pa je šiba pela. Nekateri dečki niso prav nič pazili, čeprav jih je celo Kratkorepec z močni-

mi udarci ob tla opominjal k pazljivosti.

Na svoje veliko začudenje pa je kmalu opazil še nekaj silno zanimivega: učenci si sicer po obleki niso bili enaki, vendar so se med seboj prav dobro razumeli. Nič ni bilo med njimi tistih razlik, ki jih je videl zunaj v mestu.

Izmed dečkov mu je najbolj ugajal črnolasi Boris, ki ga je prvič srečal ob njegovem ponesrečenem očetu. Opazil je tudi, da ga ima učitelj zelo rad. Bil pa je zelo revno oblečen in tudi južine ni nikoli imel. Kratkorepec je videl, kako mu je dal kos kruha zdaj tja, zdaj drugi tovariš.

Ko je nekega dne Boris stal ob Kratkorepevem zaboju, ga je vprašal učitelj, ki je prišel mimo:

»Ali bi ga rad imel?«

Boris je pokimal.

Učitelj je nekaj časa premišljeval, nato pa vzel Kratkorepca v roke, ga pobožal in izročil Borisu, rekoč:

»Ker se doslej ni nihče oglasil, se gotovo tudi odslej ne bo. Kar vzemi ga in si ga odnesi domov

VI.

KRATKOREPEC POGLEDA SMRTI V OČI

Tako je prišel Kratkorepec v nizko barako izven mesta.

Tu je spoznal Borisovo mater, njegove brate in sestre. Vsi so se ga razveselili. Prebival je kar z njimi v kuhinji. Tako je mogel videti, kako je mati zjutraj tešča odhajala na delo, kako je opoldne skuhalá otrokom samo krompirjevo juho, kako so ob večerih vsi sku paj lačni legali spat. Malo veselja je bilo v temni baraki, žalosti, trpljenja pa preveč. Kar čutil se je, odkod mu je Boris prinašal svežih zelišč, korenja in repe. Šele ko ga je prišlo obiskat nekaj tovarišev iz šole, je spoznal, da ti prinašajo vse to še nadalje od doma.

Tako mu je minilo nekaj dni, ko je lepega dne stopil v vodo velik mož in začel strašno vpiti. Boris je ves plašen pograbil Kratkorepca in ga odnesel v drvarnico. Od tistega dogodka dalje je Kratkorepec moral tičati v mračni in mrzli drvarnici. Zeblo ga je in tudi strah ga je bilo, ker so se ponoči podile okoli njega podgane in podlasice, tudi kakšen pes se je mnogokrat pripodil mimo, se ustavil in hajal nanj, če

ga je zavohal. Dnevi so mu še minili nekako, ker se je lahko oziral na ozko pot, ki je tekla mimo drvarnice, in ker je bil pri njem zdaj Boris, zdaj kdo drugi. Toda noči so bile strašne. V teh dolgih nočeh je premišljal o vsem, kar je videl zadnje čase. Rad je imel Borisa, toda še nikoli si ni tako želel k Majdici. Kar bolan je postal od prevelikega hrepenjenja.

Ko se je nekega dne ves obupan oziral na pot, se je ustavil prav blizu drvarnice pes, ki je bil podoben Kodru. Kratkorepec je vzdrltel. Zaklical je na ves glas: »Koder, Koder, ali si ti?«

Tedaj je prihitel pes bliže in Kratkorepec je spoznal, da se ni motil. Oba sta bila silno vesela nenadnega svidenja. Kratkorepec mu je v kratkih besedah povedal, kaj je doživel med tem časom, odkar sta se morala ločiti. Koder pa je bil po svoji navadi gostobeseden; stisnil se je k drvarnici in pripovedoval:

»Učitelj, o katerem pripoveduješ tako lepo, me je spoznal in me odpeljal k moji gospodinjji, ki me je sprva hudo pretepla, nato pa hotela pridobiti z lepimi besedami. Toda jaz sem si predobro zapomnil njene udarce. Nagajal sem ji, kjerkoli sem mogel, dokler me ni končno prodala. Tako sem prišel k pilotu, ki pa je takšen človek, kakršnega še nisem videl. Ne samo, da mi daje vsak dan nekaj ur svobode, ampak jemlje me na vsako svojo pot s seboj. Sprva sem se zelo bal eroplana, tistega velikega ptiča, ki sem ti ga zadnjič pokazal, zdaj se pa prav dobro počutim v zračnih višavah. Videl sem že morje in večen sneg.«

Ko mu je Kratkorepec razložil, kako borno živi delavčeva družina, se je Koder zamislil, nato pa dejal:

»Saj sem ti že rekel, da vlada med ljudmi še večja neenakost kakor med nami. Čeprav je zemlja bogata, da bi se lahko vsem dobro godilo, žive nekatere v izobilju, drugi pa v pomanjkanju. In to vse zato, ker ni med njimi prave ljubezni, ker so ljudje preveč sebični in hočejo imeti več, kakor podedo in spijejo.«

Dolgo sta se še pogovarjala, ko je Koder naposled izjavil, da mora domov, obljubil pa je, da se čim prej vrne. Medtem pa bo iskal prilike, da mu omogoči povratek k ljubi Majdici.

(Dalje prihodnjice)

Amiti:

Mladi Marko in harambaša

Tretji dan je mladi Marko prijezdil v zelen log. Utrujen od dolge jeze, je legel k počitku v senco jerebške. Prav takrat pa se je vračala domov lepa Janica, Janica gozdarjeva edinka. Daleč okoli je segal glas o njeni lepoti, in premnogim junakom je gorelo zanjo srce. Toda Janica: nobenemu preprijaznega pogleda, nobenemu roke, kaj še da bi komu podarila srce...

Tiho si je pripevala k hoji. Drobnokot srnica je korakala po stezi, niti vešica ni počila pod njenimi stopinjami. . . Mladi Marko pa je spal z napetim sluhom. V trenutku se je zbudil. Zagledal je prelepo Janico in ji stopil naproti.

»Kdo si, prelepa deklica?« je vprašal začuden. »Lepše še nikoli nisem videl, a če sem jo, tako ljubka in mila nobena ni bila. Kdo si, deklica?«

»Gozdarjeva Janica sem. Kdo pa si ti?« je vprašala vsa zardela.

»Mladi Marko mi pravi, brez miru blodim po svetu. Glavo moram prodati, a poceni jim ne bo,« se je nasmešnil. »Pojdi z menoj, ali pa ne pojdi, bolje zate in zame,« je dodal z vedrim nasmehljajem.

Lepa Janica se je zamislila pa odkimala. »Ne,« je dela, »s teboj res ne pojdem. Dosti jih je že prišlo, a noben ni bil zame.«

»Pa mi vsaj zapoj. Slišal sem tvojo prelepo pesem. Prelep glas imaš, glas kakor iz vilinskega grla. Zapoj mi, da mi bo vsaj srce lažje,« je prosil in od blizu gledal v njene oči.

»Kaj si storil hudega, da si, čeprav

junak, žalosten, kar junaku ne pristojaja?« ga je vprašala sočutno.

»Veliko krivdo imam na duši. Zbela bi se me, če bi ti jo razodel. . . Zapoj, zapoj prelepa deklica! Potem pa pojdi naprej, naprej, da mi ne postane pretežko za teboj. Zapoj, da te gora čuje, trije logi zeleni!« je dodal in jo prijel za belo roko.

Janica je pomislila. »Če ti zapojem, naju bo slišal harambaša, ki se kleti toč okoli. Dvanaestim razbojnikom poveljuje. Umoril te bi, mene pa ugrabil,« je rekla.

Mladi Marko se je nasmešnil in zarožljaj s sabljo. »Ne boj se! Dokler je ta pri meni, ne boj se, Janica. Naj le pridejo, če jim je mar njihovih glav. Zapoj mi, zapoj.« Naslonil se je na zeleno bukev in ji gledal v oči, v oči te premudre, v majhna usteca, kako mu je Janica pela, pela prav v srce.

Ko pa je tako pela, jo je zaslišal sam harambaša in pridrl je kot huda jaga s svojimi dvanaestimi razbojniki, kosmatimi od temena do korena.

Mladi Marko je odskočil, potegnil sabljico, to svetlo sabljico, z zlatom in srebrom okovano. Z žoltim medom je

bila médena in s kačjim strupom strupana, ostra kot britev, nalašč za razbojniške glave.

Prvi pot je mahnil — sedem glav odsekal. Drugi pot zamahnil — petem glav odsekal. Samo ni mogel odsekati glave harambaši. Zdaj sta vrgla sablje proč in sta se prijela z rokami da so pokale kosti. Harambaša, močan in neroden se je otepal mladega Marka, močnega a gibkega. Rvala sta se da sta pohodila vse grmovje naokrog. Do dvanajste ure sta se metala in zmaga se je nagibala vsakemu pol. Nenadoma pa zagradi mladi Marko harambašo, da mu je sape kar zmanjkalo. Zaviha oči in stoka, se otresa, pa nič ne opravi. V silni stisk je zaklical Janici, od straha trdi. Je zaklical, ah kaj zaklical, strašno je zakričal, pogledal, grozeče žugal in prosil. Je prosil:

»Pomozi mi, prelepa Janica, Janka umoriti. Podaj mi nož izza pasa. Bi pri njem pila kisle vince, pri meni boš pila sladke malažije; ti pri njem bi jedla rženega kruha, pri meni boš belega pečenca. Požuri se, pomozi mi Janica, Janica, če ne še tebe umorim!«

In res Janica pa, — da bi nikoli tega! — poda harambaši nož. Zdaj bi mlademu Marku zadnja ura bila. Toda on, ročen in gibek, jezen nad izdajstvom, pa zato kar od sile močan, izbi je harambaši nož v zeleno travo. Ga pograbi za podpasom in, hrrest!, zažene ob tla, da kar zagrmí. Harambaša zastoka zastoka in vrže kri, vrže kri in mrtev obleži.

Jezno gleda mladi Marko lepo, prestrašeno, goljufivo Janico.

»Ne ubij me, ne ubij me, mladi Marko!« veka Janica in pade na kolena, glavo skrije.

Zalostno gleda mladi Marko in beseduje:

»Zakaj si me, o Janica, izdala?« zastoka, da ga boli kot še nikoli.

»Strašno me je pogledal harambaša, grozeče zažugal. Umoril me bo, je zakričal Zagotovo me je uročil!«

Je počasi pobral mladi Marko sabljico, stopil v streme, se povzpел na belca. Pred Janico je prihajal rekši:

»Uročil ni on tebe, uročila si ti mojo glavo. Zdaj pa so že prešli tvoji uroki, čarovnica lepa. Glava mi je spet trezna. Nič ti ne zamerim. Zdravstvuj mi, lepa deklica Janica, nezvesta gozdarjeva hčerka. Pozdravi mi

očeta gozdarja. Toda za slovo in pokoro pa mi zapoj, zapoj mi za odhodnjo, zdaj ni več harambaše, ni več razbojnikov dvanajstih. Nuj, daj!«

Je lepa Janica skušala zapeti, pa so ji solce teklo v grlo.

»Ne hodi od mene, mladi Marko! Pa če moraš, tedaj Bog s teboj. Nobenemu več ne bom pela pesmi. Ti si bil zadnji. Če pa še kedaj prideš, pridi, takrat ti zapojem. danes ne zmorem,« je drgetala dvignjenih rok, ki so vabile nazaj, nazaj. Je klicala za njim. Zaman.

Mladi Marko je bil odjezdil in zelene veje so se sklenile za njim...

Griša Koritnik:

Črno jagnje

Neki ovčar je imel večjo čredo ovac. Kakor po naključju pa so bile vse njegove ovce in vsi janjčki beli. Samo eno jagnje je bilo črno od glave do nog. Jagnje je bilo silno žalostno zaradi tega in vedno je tožilo svoji materi, kako je nesrečno. Ko so se njegovi bratci veselo zabavali na sončnem travniku, si nastavljali koščata čela in se trkali, se je njihov črni bratec obupno stiskal k materi in govoril:

»Kako sem nesrečen. Vsi moji bratci imajo lepe bele kožuščke, ki se jim kar bleste na soncu, jaz pa moram hoditi v tej žalostni črni suknji kakor pogrebec med svati.« Na bližnjem drevesu je slučajno sedel črni kos. Ko je slišal črno jagnje zaradi črne volne žalostno tarnati, se je po svoji navadi šaljivo oglasil: »Oj, ti cmera cmerasta! Zaradi črne suknje se jokaš. Poglej mene, črn sem ko dimnikar, pa le venomer krožim vesele in kratkočasne.« In kos je odprl kljun in glasno zažgolet. Jagnje pa je tarnalo naprej in se stiskalo k materi. Ne daleč ob plotu je bil otoček belo cvetočih marjetic. Jagnje je odskakljalo tja in začelo prositi: »Oh, dajte mi malo lepih belih lističev, da se z njimi pokrijem. Rado bi bilo belo, kakor so moji bratci.«

»Beži, beži, bedaček,« so ga zavrnile cvetlice. »Saj tudi cvetlice nismo vse enake barve, pa se ne kisamo zaradi tega. Temu ugaja ta barva, onemu druga. In kako smešno bi bilo videti jagnje, ki bi bilo pokrito s cvetnimi lističi.« V bližini se je pasla lepa bela

kokoš. Jagnje je poskusilo srečo pri njej: »O dobra moja prijateljica,« jo je nagovorilo, »ali bi mi hotela dati malo svojega belega perja, da se pokrijem z njim. Tako mi že preseda moj črni kožušček, zlasti, ker ga nosim samo jaz med vsemi svojimi tovariši.« Kokoš pa je nejevoljno stresla z belimi perutmi in se odrezala: »Neumnost, mar nismo tudi kokoši različne barve. O tem pač ni vredno govoriti. No, kure smo pač pametnejše od ovac.« Potegnila je glisto iz prsti in odplahutala z njo. Tedaj se je pripodil na travnik sosedov Belin, ki se je rad igral z jagenjčki in ovci. Ko ga je črno jagnje zagledalo, je urno steklo k njemu in ga poprosilo: »Oj, lepi moj prijatelj, ali bi mi hotel dati trohico svoje bele dlake. Vsi moji bratci so beli kakor ti, samo jaz sem črna in nesrečna med njimi?« Belin je samo razposajeno bevsknil in se zadrhl: »No, ta bi bila pa lepa! Ovca s pasjo dlako! Menda bi rada, da bi te še lajati naučil: Veš, kaj ovčica, saj si čisto lepa v svoji črni suknjici, samo malo več pameti bi morala imeti, pa bi bilo vse v redu.«

Brez uspeha se je jagnje nazadnje odpravilo nazaj k svojim belim bratcem. Ti so se veselo zbrali okoli nje, ga in jeli občudovati in glasno hvaliti njegovo črno suknjo. Nazadnje je prišel še oven, in ko je videl, da je črno jagnje najkрасnejše med vsemi, je rekel: »To jagnje ni samo lepo, marveč tudi krepko po stasu. Po moji smrti naj prevzame vodstvo črede in vsi mu morate biti pokorni, kakor ste danes meni.« Vsa čreda je bila s tem zadovoljna in črno jagnje je bilo srečno kakor še nikoli v svojem življenju. Nič več se ni pritoževalo zaradi svoje črne suknje, še ponosno je bilo nanjo, kajti zavedalo se je, kaj pomeni stopati na čelu črede.

Kdo bi rad imel ves letnik 1937 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5

Manko Golar:

Pomladna noč

»Dobro jutro, Sveti Bolfenk, Urban in Miklavž in Barbara svetnica, hej, zbudite se zaspanci, saj že v Muri koplje sonce svetla lica!«

Mlado jutro vse umito v rosi se smehljalo cerkvicam je spečim in zvonike božalo je z vetrom, zdaj se skrilo k rožam je duhitečim.

»Oh, saj res,« zabrundal si je Urban in poškilil k Barbari devici, in še Bolfenka podregne z vrha, plaho se ozrl po gorici.

Sramežljivo je povestil glavo, oj, zaspal je mlado jutro, trte pa poredno se smehljale — s samim jasnim bile so zastrite.

In še bolj zardel svetnik je stari, Ko objela zarja mu je lice — tam v sinjini se spreha sonce v njem se kopljejo, bleste gorica.

Marija Hvala — dijakinja:

Kraguljček in zajček

Nedavno v železniškem stroju mlad'ga zajčka sem opazoval, kako brezskrbno sem in tja po tiru je skakljaj.

V tem hipu ga zagleda velik kragulj v divjem letu se požene na zemljo, oj zajček, kmalu te ne bo že ostre kremplje zasadi ti je v meso.

A zdajci prihrumi železniški naš stroj na tiru ravno bil se neenak je boj, Preplašen kragulj žrtev svojo izpusti ter jadrno visoko v zrak zleti.

In zajček, urno se spusti v beg ubere hitrih nog jo gori v breg. Kako zelo, zelo je bil vesel, da srečo strašni smrti je ušel.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v tvojem mladinskem listu. Napisala Ti bom nemogočo zgodbico.

Zaželela sem si, da se popeljem v Afriko. Komaj sem izrekla to željo, že je stal pred menoj velikanski krokodil, ki je imel na hrbtu pritrjeno kabino nalašč zame pripravljeno. Saj veš, dragi stric, če ne bi bilo kabine se taka gospodična, kakor sem jaz, ne bi vsedla na krokodila. Torej po dolgem času sva se odpeljala. Predno sem prišla v Afriko, je minulo že tisoč let, tako da je že krokodil poginil in se je tudi kabina potopila. Nazadnje sem se potopila tudi jaz v globočino morja. V morju sem našla zlato ter ga prinesla v Ljubljano na trg. Ako Ti ga manjka, striček, Ti ga pošljem jaz.

Sprejmi najlepše pozdrave z upanjem, da ne boš zavrgel moje prošnje.

Milena Leban,

uč. IV.b raz. d. š. na Vrhniki

Nemogoča zgodba. Nekoč bom imel prilično iti v puščavo. Šel sem najprej na vlak, ki me je prinesel do morja. Tu sem se vkrcal na neki parnik, ki so ga poganjali veslači. Kmalu sem prišel v Afriko. Najel sem nosače, ki so me odnesli v puščavo. Proti večeru sem bil zelo utrujen, kakor tudi nosači. Enostavno sem jih postrelil. Kmalu so me zopet ubogali in me odnesli dalje. Splezal sem na goro. Toda prišel je hud vihar in je goro odnesel. Jaz sem ostal še vedno na vrhu, ki ga je zaneslo ne vem kam. Prijel sem telefon, ki sem ga imel v žepu in sem se brzojavno odpeljal domov, da bom hitro napisal to pustolovščino in jo dal stricu Maticu. Še prej sem pa poplačal nosače, ki sem jih postrelil.

Val Bojan,

dijak II.c razr. I. drž. r. gimnazije
v Ljubljani.

Dragi striček Matiček! Nadaljevala Ti bom neresnično zgodbico svoje prijateljice.

Nekega dne sva se z njo zmenili, da pojdeva ponovno v vročo Afriko. Moja prijateljica še ni bila pri krstu, pa je bila vendar močnejša od mene, čeprav sem bila jaz takrat stara že 100 let. Najeli sva si najhitrejšje prevozno sred-

stvo. To je bil polž. Prišli sva strašno hitro v Afriko. Pomisli, striček, v kratkih 1000 letih. Ko sva prišli v Afriko, sva naleteli na Eskime. Ti so ljudožrci in bi naju shedli, če ne bi bil prišel krokodil in naju rešil. Le ubogega polža so ljudožrci požrli. Ker krokodilu nisva hoteli plačati, naju je zakopal v zemljo. Midve sva pa kar prodirali skozi njo in slednjič sva prišli na drugi konec sveta. Tu sva si najeli želvo, ki naju je odnesla po zraku domov. Doma so mojo prijateljico krstili. Poleg tega so slavili mojo 1000 letnico. Ko sva pripovedovali, kaj sva doživeli, nama niso verjeli. Upam, da boš Ti, striček, verjel. Lepo te prosim, da ne vržeš mojega spisa v koš, ker je to moj prvi izkus.

Pozdravlja Te

Anica Retelj,

uč. IV. razr., Verd št. 24 p.

Vrhnika.

Zgodba o strahu. Najbolj strah me je bilo, ko mi je bilo osem let. Bilo je proti koncu zime in snega ni bilo nikjer več. Nekako ob štirih popoldne sem šla na postajo čakati teto, ki nam je pisala, da pride tisti večer. Z menoj je bil starejši brat. Tet sva dolgo zaman čakala, zato sta šla pozno domov. Jaz sem se zelo bala, če sem videla kakega človeka na cesti, ker sem mislila, da je kakšen divji mož. Brat pa se mi je smejal, ker sem se vsega tako ustrašila in bała. Kmalu sva prišla iz ceste na pot, ki vodi med grmovjem. Tedaj je pa odnekje priletel velik pes, ki je strašno lajal in se zaganjal v naju. Jaz sem bila kar mrtva od strahu, brat pa me je dal na ramo in tekel z menoj domov.

Mihaela Korent,

uč. V. razr. v Trbovljah.

Nemogoča zgodba. Vsedel sem se na svoje koleno in Ti napisal s pismom na pero nemogočo zgodbo. Ko sem pismo končal, me je pismo neslo v poštni nabiralnik. Prišedši v Ljubljano, je bilo pismo lačno, da je požrlo Tebe in seveda tudi tvoj koš. Potem je prišlo pismo k meni, pa sem rešil iz pisma samo strica Matica, ker sem bil premočan, da bi rešil še koš. Posadil

gem Te v žep in Te odnesel k nam v Belo Krajino. Mnogo pozdravov Tebi in vsem dragim Jutrovčkom od Tvoje-ga starega znanca.

Tihomir Kavčič,
uč. 2. razr. v Vinici pri Črnomlju.

Nemogoče zgodbe! Leta nikoli sva se domenila s prijateljem Tončkom, da napraviva v počitnicah izlet na Mars.

Najela sva strgan balon, ki ga je poganjala zemeljska privlačnost. Sedla sva v njega in že sva odletela strahovito počasi proti Marsu. Po dolgem času, tridesetsem stopinj pod ničlo, je zabeležil časomer, sva priletela na Mars.

Tam je zelo vroče. Tesno sva se zavila v plašč. Balon sva seveda potiskala pred sabo. Na Marsu je vsaka stvar težja kakor na zemlji, zato se nisva preveč utrudila.

Kmalu sta srečala samotnega popotnika. Ta pač še ni videl zemljana. Zato ni čudno, da sva se mu zdela vsakdanja človeka in se nama je začel resno smejati. Midva sva se ga tako ustrašila, da sva pobegnili v balon in se odpe-ljala proti zemlji.

Toda glej ga spaka. Komaj sva bila sto kubičnih metrov od tam, se nama je pokvaril motor. Hitro sem se stegnil čez okno balona in prijel za brezžične valove radijske postaje, ki jih je oddajal prav tedaj profesor Picard z dna morja. Še sedaj se jih držim in čakam rešitve.

Zupančič Ferdinand,
učenec 2.a razr. Prulske mešč. šole v Ljubljani.

Zakaj morajo vsi ljudje delati?

Vsi ljudje morajo delati zato, ker je delo zapovedal Bog in zato, da se lahko preživljajo. Star pregovor pravi: »Brez dela ni jela!« Vsak dober gospodar mora svoje delo vestno opravljati. Tak človek, ki dela od zore do mraka, ima potem tudi dovolj kruha.

Vzor, kako moramo delati sta nam n. pr. mravlja in čebelica. Če bi vsi ljudje tako vestno opravljali svoje delo, bi bilo zelo malo ali pa nič brezposelnih.

Hribernik Marica,
učenka 4. razreda ljudske šole v Braslovčah.

Resnična izmišljotina

ki jo je doživel in izmislił Prince Franjo dijak v Celju.

Prav včeraj je sto let minilo, odkar se tole čudo je zgodilo:

Jaz takrat sem dopolnil tristo let, a oče moj šele tedaj je prišel na ta svet!

Za krstnega botra je šel Napoleon, a očko mi krstil je Salamon...

In včeraj očku sem za rojstni dan jaz kupil velik, lep aeroplan.

Brž sva v letalu obadva sedela in že visoko v zraku sva letela.

Ko pa letela sva v višini tisoč metrov, naju zajelo je stotine vetrov.

Aeroplan se zavrtel je ko pero, a midva padla sva iz njega pod nebo.

In zdaj sva padala po zraku in kričala in v smrtnem strahu silno trepetala.

Še dvesto metrov — in padla bova na [zemljo, razbila se, da še sledu ne bo!

Res priletela sva na trda tla, se do vratu pogreznila oba.

Pogledava nekoliko okoli sebe — a pri pogledu tem naju v srce zazebe...

Midva sva mislila, da sva na zemljo [pala, v resnici pa na luni zdaj sva stala!

A oče moj, čeprav za dvesto let mlajši [od mene, brž pravo misel hitro vam zadene!

Z lune po lopato skoči na zemljo! odkoplje sebe in še mene z njo.

Sedaj sva lahko prosto se sprehajala in ob čudesih lune se naslajala.

Gotovo vas zanima, kakšna sva čudesa na luni videla; a glej ga besa:

Prav zdajle se mi je črnilo po roki, prtu, mizi, tleh razlilo...

Počakajte nekoliko, da madeže pobrišem, potem pa našo zgodbo vam naprej nar[isem.

— Sem že gotov! Črnila je le malo mi [ostalo — do konca menda bo zadostovalo.

Torej — z očetom gledala prečudno sva
[kamenje,
kar zrak pretrese strašno rjovenje.

Midva z očetom stečeva nazaj —
a izza neke skale skoči strašen zmaj.

Bil večji je, kakor je luna cela;
iz gobca dva sta uhlja mu visela,

na repu devetero imel je glav,
a sred obraza rep mu je mahljajal...

Zdaj strašni zmaj skoz nos je kihnil
in naju z lune je odpihnjal.

Letela sva, na zemljo priletela —
pobrala se in šla domov vesela!

Franjo Primc,
četrtišolec v Celju.

Manica:

Vsevedež v pasti

Čula sem zgodnico o možaku, ki je
trdil, da vse ve in zna. Podam jo vam
za razvedrilo.

Ta možakar je znal sladko govoriti,
poznal je vse zvijače ter jih tudi spret-
no uporabljal. Zato mu je marsikdo na-
sedel. Končno si je ta človek že kar
sam začel domišljati, da je v njem res
neka večja moč kakor v drugih ljudeh.

Nekoč potuje ta človek ponoči skozi
gozd. Malo prej se je mudil v gostilni
in je bil vsled tega nekoliko dobre vo-
lje. V temi zaide in štrbunkne v neko
jamo. Jama sicer ni bila posebno glo-
boka, a toliko pa že, da se sam, brez
pomoči nikakor ne more izkibacati iz
nje, če tudi se trudi in praska po ka-
menju; da mu roke krvavijo. Glava se
mu hitro razjasni in resno ga začne
skrbeti, da bo moral v tej hladni in
mokrotni jami prebiti vso noč.

Toda — o! — naenkrat začuje člo-
veške stopnje. Res je, sluh ga ne vara.
Tam mimo pride namreč neki zakasne-
li sejmar, ki jo maha domov.

Zdajci se začne oni v jami dreti na
vso moč:

»Na pomoč, na pomoč!»

Sejmar obstane, posluša in zavpije:

»I. kje pa si vendar?»

»Tu notri, v jami. Pomagaj, če si kr-
ščen človek!»

»Pa kdo si ti?»

»Jaz sem — čarovnik, jaz sem vse-
vedež.«

»Kaj pa je to — vsevedež,« vpraša
sejmar.

»Ah, ah,« kliče oni iz jame, »vseve-
dež je človek, ki vse ve, in vse zna.«

»Ha ha ha,« se zasmije sejmar na
ves glas, »če pa vse veš in znaš, potem
boš že tudi sam znal priti iz jame. Pa
lahko noč!»

In sejmar gre lepo svojim potem,
ubogi vsevedež pa mora ostati v jami
prav do jutra.

Listnica uredništva

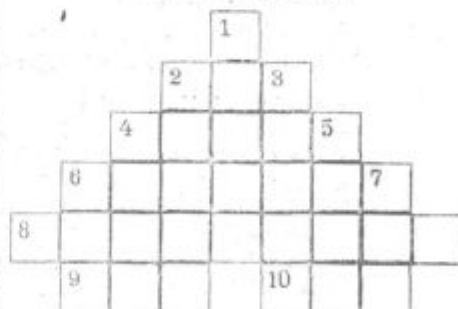
Uganke in križanke iz zadnjih šte-
vil so pravilno rešili:

Sumer Branko, uč. V. razr. osn. šole
v Šoštanju. Slaus Franci, uč. I. razr.
mešč. šole, Zgornja Šiška v Ljubljani,
Vidmar Janko, dijak I. a razr. mešč.
šole v Ljubljani. Ani Poveni, uč. II.
razr. gimn. v Ljubljani. Zavri Janez,
dijak I. d razr. I. drž. real. gimn. v
Ljubljani, Ivan Srnovršnik, ur. III. razr.
v Libojah št. 81 p. Petrovče.

Skrivnostne vžigalice

Napravi iz treh vžigalic štiri, a iz
štirih pet, ne da bi katero prelomil!

Križanka

Vodoravno: 2. velika lesena posoda;
4. kuhinjska posoda; 6. mestni delavec;
8. velika gospodarska prireditev; 9.
shranišče medu; 10. usnje.

Navpično: 1. vsak dan; 2. nebesni po-
jav; 3. ptič; 4. enota papirja; 5. vadni
sestav; 6. domača žival; 7. plačilno
sredstvo.